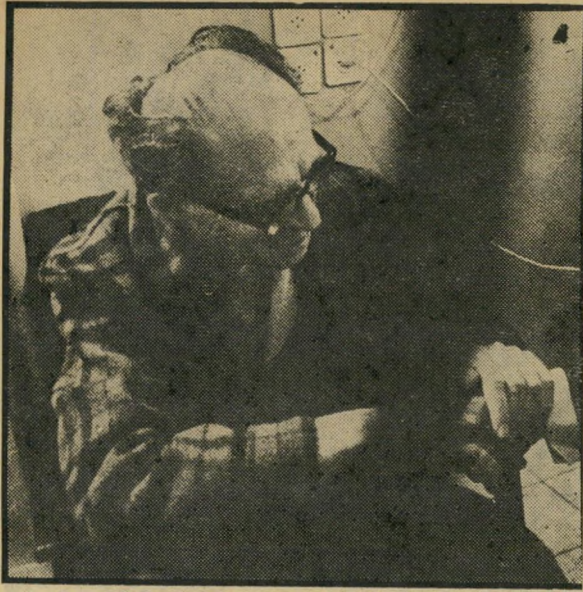

פיז'מוח ושוקולד

בגין והממשרה
לא צחוק

אילו הייתי כותב כדברים הללו במדור הזה, היו אומרים, אה, סאטירה, הוא ממציא את זה. הוא סתם לא סובל את ראשה מממלה שלו, לא יכול להיות:

הדובר הראשי בישיבה היה ראשה מממלה מר מנחם בגין. הוא קיבל את השרים במעונו ישוב על כורסה, לבוש פיז'מה ירוקה ועטוף בחלוק משובץ. על רגליו זרביים עבים ובמהלך כל הישיבה הניח רגליו על כרית...

...מוציא מתחת לטבלת שוקולד — המונחת לפניו על השולחן וממנה הוא בוצע מדי פעם קוביות שוקולד ואוכל — דף נייר, מנפנף בו מול השרים...

...שרהביטחון, מר אריאל שרון, דיבר קצרות (הוא נראה מנמנם מיספר רגעים במהלך הישיבה) והביע תמיכה בעמדת ה"ה בגין וארליך.

שום סאטירה, חברים. דיווח שיגורתי על ישיבת מממלה מיוחדת, שהתקיימה ביום החמישי ושעליה דווח למחרת, ביום השישי בעיתון "הארץ". הרבה הייתי מוכן לשלם כדי לראות את הדברים הללו במועיני, בלי צחוק.

ההבדל הקטן

ההבדל בין מדינת ישראל ובין בית משוגעים, אומרים לי, הוא שבמוסד ה"אחרון לפחות ההנהלה היא נורמלית.

זה נשמע, אולי, כמו בדיחה, עד שנת-קלים בסיפורים. האדונים שימחה ארליך ויצחק ברמן, למשל, הם אנשים מיושבים בדעתם, השומרים על מוצאיהם כעל בבת-יעים. והנה, שני האנשים הללו, בזה אחר-זה, הלכו ואמרו על חברים, איש מפלגתם השר יצחק מודעי, שהוא לא בדיוק... איך לומר... זאת אומרת...

ואנחנו לא מספיקים להשמיע מיפס אחד, וכבר בא אדם נוסף, הח"כ חיים ברילב, שגם הוא ידוע כאיש מיושב מאוד — לא רק בדעתו, אלא בכל חלקי גופו, הייתי אומר — והוא מספר לנו על שרהביטחון שהוא, כלומר השר, הוא איך לומר... קצת... לא בדיוק... אבל...

וכל זה היה נשמע כמו חצי-צרה, שכן תמיד אפשר לקוות שהאופוזיציה תעלה לשלטון, אבל מה רוצה המולד? שלא מומן, לפני כמה שנים היה הדבר, כאשר בא מר עוז וייצמן, איש-ואב בישראל, ואמר על יצחק רבין שהוא... כלומר... לא כל-כך... מה לעשות... ואותו יצחק רבין דנו, הוא כידוע מועמד האופוזיציה למשרת שרהביטחון, לא-פחות-ולא-יותר.

כמוכן שלא צריך לרוץ ולהאמין לכל חוות-ידעת כזאת. אני, למשל, לא מאמין בכל המשיות האלה, ולפי עניות-דעתי, אין שום הבדל, לפיכך, בין מדינת-ישראל ובין בית-משוגעים.

אי ש

סוציאלי-דמוקרטי

הפרופסור שלמה אבינרי הוא איש סוציאלי-דמוקרטי, ומומחה בכל מיני עניינים. הוא מומחה למארכס, אבל לא מארכסיסט, חסיד-שלום. הוא מומחה גם להגלה, אבל לא הגליאני, השבח-לאל. הוא מומחה לציונות, וגם ציוני, ברוך-השם. והנה, בתור מומחה למארכס, להגל ולציונות, ואולי גם בתור המנכ"ל היוצא של משרד-החוץ, הוזמן כבוד הפרופסור לרדיו, לחוות דעתו בענייני פולין, ובמה שמתרחש שם.

והנה, בין שאר הדברים שאמר, דברים שאפשר להסכים איתם ואפשר גם לא להסכים איתם, יצאה גם פנינה את פיו של האיש הסוציאלי-דמוקרטי הזה. כאשר אנו באים לשפוט את אירגון "סילידאר" יות" הפולני ואת תגובת השילטונות נגדו — כך אמר הפרופסור — אסור לנו לשכוח כי בשביתות ששבת האירגון היה גם מומנט של הפקרות ואנארכיה, כמו שאנחנו מכירים אצלנו בארץ.

רק קח ושירה בציבור

להזמין אנשים, אני חושש, יש בעייה חמורה עם מה שקורה בפיתחת-רפיה. הנה, רק תמול-שילשום היו המתיישבים שמה אידיאליסטים צרופים. אנשים שבשם הסוציאליזם, בשם הציונות, ולא מעט גם בשם אחוות-העמים, הלכו להפריח את מידבר השממה הזה, לנטוע עץ ו-להקים בית. והנה היום, פיתאום האנשים

האלה, הם עצמם, אותם אידיאליסטים מופלאים, הופכים להיות כנופיית רודפי-בצע, המסנים וסחטנים, השודדים את העם וגוזלים להם מפי הטף. לכאורה, זה לא יכול להסתדר ביחד. אבל דווקא כן. זה מסתדר יפה. את המפתח להסבר נתן (איך לא?) הפרופסור יובל גאמן, המנהיג החצי-זמטי

מחפש זהב בקליפורניה
ציוני, סוציאליסטי ואהב עמים

נעים לעצלותם הבהמית, ומבקשים לעבוד פחות, וכן הם נוטים לגלוש לאנרכיה כשהם נכנעים לתאוות-הבצע שלהם, ו-רוצים להשתכר יותר. כך גם כאן וגם בפולין. כמה מצער הדבר שפועלים, להבדיל מסטודנטים, אינם מתעניינים רק בחרות.

על רקע זה, כמוכן, אפשר לגלות לפחות שמץ אחד של הבנה לתגובתו החריפה של השילטון הפולני, אשר הטיל מישטר צבאי על המדינה.

והערת אגב: אני שמח שהשילטונות הפולניים קיבלו את העצה אשר נתתי להם זה לא כבר במדור זה, והם עומדים להמיר את הממשל הצבאי במינהל אזרחי. ותרונותיו של צעד זה מוכחים מדי יום-ביומו בגדה המערבית שלנו, וברצועת עזה, גם כן שלנו.

פסוקו הגיע

אני לא יודע, אולי אני סתם משוגע, וזו סתם הרגשה סובייקטיבית לחלוטין, אבל נדמה לי שאותו קטע המפריד בין חלאס-דאלאס ובין מהדורת החדשות האחרונה בטלוויזיה, אותו קטע חולף ומתארך. כבר לא מזוהר כאן בפסוק אחד או שניים. כבר יש לנו עסק עם מסכת שלמה.

כנראה שמישהו החליט שפסוקו-של יום כבר גדל והתבגר, ובעזרת-השם הגיע לפירקו, ועכשיו, במקום פסוקו-שליים, יש לנו פירקו-שליים.

לא שזה רע, זה פשוט ארוך.

של תנועת התחייה, זה היה בתכנית מוקד בטלוויזיה. שם הסביר הפרופסור את פעולות התנועה לעצירות שלו. למה דומה ההתיישבות במוטל הסגור בימית? שאל. להתיישבות בעיר-מתים בתקופת חי-פושיהוזהב בקליפורניה. ענה.

אם הומשל אי-פעם במדינת ישראל משל שהגמשל כל-כך מתאים לו, זה המשל הזה בדיוק.

האנשים הללו, שהלכו לפיתחת-רפיה, היו אידיאליסטים צרופים, ונשארו אידי-אליסטים צרופים. קו ישר לגמרי עובר בין הציונות, הסוציאליזם ואחוות-העמים נוסח פיתחת-רפיה, ובין התביעה המוצי-דקת לפיצויים, או, בלשוננו הציורית של הפרופסור, חיפושיהוזהב.

לכל אידיאל, כידוע, יש שני צדדים, והם: הצד הטקסירוחני, והצד המעשי.

כבר הרבה שנים שהצד הטקסירוחני של הציונות, הסוציאליזם ואחוות-העמים ואצלנו מורכב משרה-בציבור, צווארון פתוח, סיגנון חברה'מני, שיחילוחמים, הבאת ביכורים על טרקטור והגפת דיגליי-האומה.

ואילו הצד המעשי של האידיאליזם הללו, גם כן מזה הרבה שנים, מורכב מרקיקה: קח אדמה של בדואים, קח בדואים שיעבדו אותה, קח הלוואה בתנאים טובים, קח מענק, וכך תקים משק פורה או תסק משגשג. רק תאג, בבקשה, שהצד הטקסי-רוחני לא יקופח: בשעה שאתה לוקח עגיבה וזכור להביא ביכורים.

זהו האידיאליסטים הצרופים של פיתחת-רפיה נשארו אידיאליסטים צרופים, ציונים, סוציאליסטים, ואהבי עמים. לא נתנים להם להמשיך ולקחת את אדמת הבדואים? הם מוכנים לקחת כסף, לא נתנים להם להמשיך להעסיק את הבדואים ואפילו לתת לבדואים משכורות שהללו לא חלמו עליהן מעודם? הם מוכנים לקחת זהב.

העיקר שהעצה נשארה: רקיקה והצד הטקסירוחני — שני המרכיבים של הר אידיאליזם הצרוף, אשר איפיון גם את מחפשיהוזהב בקליפורניה, שגם הם, בדרכם האמריקאית, היו ציונים וסוציאליסטים, ונתנו לאידיאליזם משכורות שהאידיאליזם הללו לא חלמו על שכמותן.